

LUCINDA RILEY

AURORAN SALAISUUS

BAZAR

AURORAN SALAISUUS

LUCINDA
RILEY

AURORAN SALAISUUS

Suomentanut Hilikka Pekkanen

BAZAR

Copyright © Lucinda Riley, 2011
First published as *The Girl on the Cliff* in 2011 by Michael Joseph,
an imprint of Penguin Books. Penguin Books is part of
the Penguin Random House group of companies.

Suomenkielinen laitos © Hilikka Pekkanen ja Bazar Kustannus, 2022

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-360-9

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Stephenille

Pyrimme eteenpäin kuin virtaa vastaan ponnistelevat
veneet, mutta vähän väliä ajaudumme takaisin
menneisyyteen.

F. Scott Fitzgerald, *Kultahattu*,
suomentanut Marja Niiniluoto

Aurora

Minä olen minä.

Ja aion kertoa tarinan.

Yllä olevat sanat ovat kuulemma kaikille kirjoittajille vaikeimmat.

Toisin sanoen aloittaminen. Olen matkinut tässä aloituksessa pikkuveljeni ensimmäistä tarinankertomisyritystä. Hänen alkulauseensa on jäänyt mieleeni yksinkertaisuutensa vuoksi.

Olen siis aloittanut.

Varoitan, etten ole kirjoittamisen ammattilainen. Oikeastaan en jaksa muistaa, milloin olen viimeksi ottanut kynän käteeni. Olen nimittäin aina ilmaissut itseäni vartaloni liikkeillä. Koska en enää voi tehdä niin, olen päättänyt puhua paperille pantujen ajatusten kautta.

En kirjoita tätä julkaistavaksi. Tarkoitukseni ovat itsekkäämmät. Olen siinä elämänvaiheessa, jota kaikki pelkäävät: täytän päiväni menneillä tapahtumilla, koska tulevaisuutta ei enää ole paljon jäljellä.

Onhan tästä ajankulua.

Ja luulen, että kertomukseni – minun ja perheeni tarina, joka alkoi melkein sata vuotta ennen syntymääni – on kiinnostava.

Tiedän kyllä, että kaikki luulevat omaa tarinaansa kiinnostavaksi. Niin se onkin. Jokaisen ihmisen olemassaolo on kiehtova näytelmä, jossa on paljon hyviä ja pahoja henkilöitä.

Ja melkein aina jossain vaiheessa myös taikaa.

Olen saanut nimeni kuuluisan satuprinsessin mukaan. Ehkä olen juuri siksi aina uskonut sadun taikaan. Iän myötä olen oivaltanut, että satu on allegoria elämän suurelle tanssille, johon me kaikki osallistumme syntymästä lähtien.

Eikä pakoon pääse ennen kuin kuolee.

Siksi, hyvät lukijat – voin käyttää tätä puhuttelumuotoa, koska otaksun että kertomukseni on saanut teissä yleisön – kerron nyt oman elämäni tarinan.

Koska monet kertomukseni henkilöistä kuolivat jo kauan ennen kuin synnyin, yritän parhaani mukaan herättää heidät henkiin mielikuitukseni avulla.

Istuessani tässä miettimässä kohta alkavaa tarinaa, joka on kantautunut korviini kahden sukupolven kautta, huomaan, että sen hallitsevat teemat ovat rakkaus ja ne valinnat, joita me kaikki teemme rakkauden takia.

Moni ajattelee heti, että tarkoitan miehen ja naisen välistä rakkautta, ja onhan tässä tarinassa runsaasti sitäkin, mutta moni muukin rakkauden muoto on yhtä voimakas, esimerkiksi vanhemman rakkaus lasta kohtaan. Ja on olemassa myös pakkomielteistä ja tuhoisaa rakkautta, joka aiheuttaa paljon vahinkoa.

Tarinan toinen teema on se, että kaikki tuntuvat juovan valtavia määriä teetä – mutta nyt eksyn asiasta. Suokaa anteeksi: niin käy usein ihmisille, jotka tuntevat itsensä vanhoiksi. Nyt jatkan varsinaista tarinaa.

Kuljettaessani lukijoitani läpi kertomuksen keskeytän välillä, kun tuntuu tarpeelliselta selittää jotain yksityiskohtaisemmin, sillä tämä tarina on hyvin monimutkainen.

Tehdäkseni kaiken vieläkin monimutkaisemmaksi taidan aloittaa tarinan loppupuolelta, jolloin olin kahdeksanvuotias äiditön lapsi. Seisoin lempipaikassani kallionjyrkänteellä Dunworleynlahden rannalla.

Olipa kerran...

*Dunworleylahti,
West Cork, Irlanti*

Pieni hahmo seisoj vaarallisen lähellä kallionjyrkänteen reunaa. Tuuhea ja pitkä punainen tukka hulmusa navakassa tulessa. Ohut valkoinen puuvillamekko ulottui nilkkoihin, ja sen alta pilkistivät pikkuiset paljaat jalat. Käsivarret sojottivat jäykkänä, ja avoimet kämmenet olivat kääntyneet eteenpäin kohti alapuolella vaahtoavaa harmaata merta. Kalpeat kasvot katsoivat ylöspäin ikään kuin hahmo tarjoaisi itseään uhriksi luonnonvoimille.

Grania Ryan seisoj katselemassa tätä aavemaista ilmestystä lumoutuneena. Aistit olivat niin sekaisin, ettei hän osannut sanoa, oliko näky todellinen vai mielikuvituksen tuotetta. Hän sulki hetkeksi silmänsä ja avasi ne uudestaan: hahmo oli edelleen paikallaan. Lopulta aivot alkoivat toimia, ja hän lähti etenemään varovasti.

Lähestyessään Grania huomasi, että hahmo oli lapsi ja että valkoinen puuvillamekko oli yöpaita. Meren yllä häällyivät mustat myrskypilvet, ja uhkaavan rankkasateen ensimmäiset suolaiset pisarat pistelivät poskia. Ympäröivää

kesyttömyyttä vasten piirtyvän pienen ihmishahmon hau-
raus sai Granian kiiruhtamaan lasta kohti.

Tuuli pieksi nyt korvia ja alkoi raivota koko ajan rajum-
min. Grania pysähtyi kymmenen metrin päähän tytöstä,
joka ei vielääkään hievahtanut. Pikkuiset sinertävät varpaat
pitelivät lasta tiukasti kiinni kalliossa, kun voimistuva pu-
huri pieksi ja huojutti laihaa vartaloa kuin pajunvartta.
Grania siirtyi lähemmäksi ja pysähtyi aivan tytön taakse
epävarmana siitä, mitä olisi tehtävä seuraavaksi. Vaisto
kehotti syöksähtämään eteenpäin ja kaappaamaan otteen
tytöstä, mutta jos lapsi säikähtäisi ja astahtaisi kääntyes-
sään sivuun jalansijastaan, siitä voisi olla seurauksena
hervittävä murhenäytelmä: lapsi kohtaisi varman kuoleman
kolmekymmentä metriä alempana odottavilla kuohujen
peittämällä kivenlohkareilla.

Grania seiso aloillaan pakokauhun vallassa ja yritti
epätoivoisesti miettiä, miten saisi tytön parhaiten turvaan.
Ennen kuin hän ehti tehdä päätöksensä, tyttö kääntyi kui-
tenkin hitaasti ja jäi tuijottamaan häntä mitään näkemät-
tömin silmin.

Grania ojensi vaistomaisesti käsivarsiaan. ”En tee sinulle
pahaa, ihan totta. Kävele tänne minun luokseni, niin pääset
turvaan.”

Tyttö tuijotti häntä edelleen liikkumatta jyrkänteen reu-
nalta minnekään.

”Jos kerrot, missä asut, vien sinut kotiin. Saat täällä
ulkona kuolemantaudin. Ole kiltti ja anna minun auttaa”,
Grania pyysi.

Hän otti askeleen lähemmäksi. Lapsen kasvoilla häivähti
pelko, ikään kuin tämä olisi vasta herännyt unesta. Sitten
tyttö käännähti saman tien oikealle ja lähti juoksemaan pois-
päin pitkin jyrkänteen reunaa, kunnes katosi näkyvistä.

”Olin juuri aikeissa lähettää etsintäpartion jälkeesi. Myrsky tuntuu yltyvän melkoiseksi.”

”Mutta äiti, minähän olen jo kolmekymmentäyksivuotias, ja olen elänyt viimeksi kuluneet kymmenen vuotta Manhattanilla”, Grania tokaisi astuessaan keittiöön ja ripustaessaan märän takkinsa Rayburn-lieden yläpuolelle. ”Ei sinun tarvitse enää huolehtia minusta. Muista, että olen jo iso tyttö.” Hän hymyili äidilleen, joka kattoi ruokapöytää, ja meni antamaan tälle suukon poskelle. ”Ihan totta.”

”Voipi olla, mutta olen nähnyt tällaisen puhurin heittävän jyrkän teeltä alas riskejä miehiäkin.” Kathleen Ryan osoitti ikkunaa, jota vasten raivoisa myrskytuuli paukutti kukatomman sinisateen ruskeita ja kuolleita varsia yksitoikkoiseen tahtiin. Hän pyyhki kädet esiliinaansa ja meni lieden ääreen. ”Olen juuri keittänyt teetä. Otatko kupposen?”

”Se maistuisi mainiosti, äiti. Mitä jos istahtaisit hetkeksi lepuuttamaan jalkojasi? Minä voin kaataa meille molemmille.” Grania ohjasi äitinsä keittiön pöydän luo, veti tuolin esiin ja painoi tämän lempeästi istumaan.

”En ehdi istumaan viittä minuuttia kauempaa. Pojat tulevat kotiin kuudelta ja tahtovat syötävää.”

Grania kaatoi vahvaa juomaa kahteen kuppiin ja ihmetteli itsekseen äidin halua pitää huolta aviomiehestä ja pojasta. Ei mikään toki ollut muuttunut niiden kymmenen vuoden aikana, jotka hän oli ollut poissa. Kathleen oli aina passannut perheen miehiä ja asettanut näiden tarpeet ja toivomukset etusijalle. Graniasta tuntui kuitenkin nololta verrata äitinsä elämää omaan elämäntapaansa, jossa naisten yhtäläinen asema ja sukupuolten välinen tasa-arvo olivat vakiintunutta käytäntöä.

Ja kaikesta huolimatta... Olihan hän vapaa siitä, mitä monet nykynaiset pitivät miesväen vanhanaikaisena

tyranniana, mutta jos vertasi äitiä ja tytärtä, kumpi oli sillä hetkellä tyytyväisempi? Grania päästi surullisen huokauksen lisätessään äitinsä teekuppiin maitoa. Siihen kysymykseen hän tiesi vastauksen oikein hyvin.

”Ole hyvä, äiti. Haluatko keksin?” Grania asetti pikku-leipärasian Kathleenin eteen ja avasi sen. Tavan mukaan se oli täpötäynnä vaniljatäytekeksijä, tummia kaakaopikku-leipiä ja pyöreitä murokeksijä. Keksirasiakin oli jäännös lapsuuden ajoilta, ja New Yorkin laihdutusintoinen asujaimisto katselisi sitä yhtä kauhistuneena kuin pienoiskokoista ydinasetta.

Kathleen otti kaksi keksiä ja sanoi: ”Ota sinäkin seuraksi. Eihän sinun ruoka-annoksillasi pysy hiirikään hengissä.”

Grania nakersi tottelevaisesti keksiä ja ajatteli, että äiti oli ylenpalttisine kotiruokineen saanut hänet halkeamis-pisteeseen niiden kymmenen päivän aikana, jotka hän oli lapsuudenkodissaan viettänyt. Siitä huolimatta Granialla oli omasta mielestään kaikkein tervein ruokahalu hänen New Yorkissa tuntemiensa naisten joukossa. Ja kaiken kukkuraksi hän käytti uuniaan siihen tarkoitukseen, johon se oli alun perin suunniteltu, ei pelkästään käteväenä lautas-varastona.

”Selvittikö kävelyretki päätä?” Kathleen kysyi haukka- tessaan kolmatta keksiä. ”Aina kun minulla on mielessä jokin pulma, lähden kävelylle, ja takaisin tullessa ratkaisu on löytynyt.”

”Oikeastaan...” Grania joi teetä. ”Näin yhden kumman jutun käydessäni ulkona. Pieni tyttö, ehkä kahdeksan- tai yhdeksänvuotias, seisoi yöpaitasillaan kallionjyrkanteellä. Hänellä oli kaunis pitkä ja kihara punainen tukka... ja hän käyttäytyi kuin unissakävelijä. Kun lähestyin ja hän

kääntyi katsomaan minua, hänen katseensa oli...” Grania yritti löytää oikeaa sanaa. ”...ilmeeton. Ihan kuin hän ei ollenkaan näkisi minua. Sitten hän näytti säpsähtävän heille ja paineli pakoon kuin pelästynyt kaniini jyrkänteen reunalla kulkevaa polkua pitkin. Tiedätkö, kuka se olisi voinut olla?”

Grania näki värin valahtavan Kathleenin kasvoilta. ”Voitko hyvin, äiti?”

Kathleen terästäytyi silmin nähden ja jäi tuijottamaan tytärtään. ”Sanoitko että näit tytön juuri äsken kun olit kävelyllä?”

”Sanoin.”

”Pyhä Maria, Jumalan äiti!” Kathleen teki ristinmerkin. ”He ovat palanneet.”

”Ketkä ovat palanneet?” Grania kysyi huolestuneena, kun näki äitinsä niin tolaltaan.

”Miksi he ovat tulleet takaisin?” Kathleen tuijotti ikkunasta ulos yöhön. ”Miksi he ovat halunneet palata? Luulin että... Luulin että kaikki oli lopultakin ohi ja että he olivat lähteneet pois lopullisesti.” Kathleen tarttui Graniaa kädestä. ”Oletko varma, että näit pikkutyön etkä aikuista naista?”

”Aivan varma, äiti. Niin kuin sanoin, tyttö oli kahdeksan tai yhdeksän vuoden ikäinen. Olin huolissani hänestä, sillä hän oli paljain jaloin ja näytti kylmettyneeltä. Suoraan sanoen luulin näkeväni kummituksen.”

”Tavallaan näitkin, Grania, toden totta”, Kathleen sanoi hiljaa. ”Ovat varmasti tulleet ihan näinä päivinä. Kuljin kukkulan yli viime perjantaina ja kävelin ihan sen talon ohi. Kello oli jo yli kymmenen illalla, eikä ikkunoista näkynyt valoa. Koko paikka oli suljettu ja asumaton.”

”Mitä taloa tarkoitat?”

”Dunworley Housea.”

”Sitä isoa autiotaloako, joka on kalliolla tästä vähän matkaa eteenpäin?” Grania kysyi. ”Eikö se ole ollut asu-mattomana jo monta vuotta?”

”Oli se tyhjiillään, kun olit lapsi, mutta...” Kathleenilta pääsi huokaus. ”Asukkaat tulivat takaisin sen jälkeen kun olit muuttanut New Yorkiin. Ja kun sitten sattui se... on-nettomuus, he lähtivät pois. Kaikki olivat varmoja, etteivät he enää näyttäytyisi näillä seuduin. Ja siitä me olimme iloisia,” hän painotti. ”Meidän perheittemme välillä on menneitä tapahtumia, joiden varjo on pitkä.” Kathleen läimäytti pöytää kämmenellään ja alkoi vääntäytyä pys-tyyn. ”Mutta mennyt on mennyttä, ja sinua minä neuvon pysymään siitä porukasta kaukana. Sen talon väestä ei ole tälle perheelle muuta kuin harmia.”

Grania katseli äitiään, joka meni lieden ääreen kasvot tiukoissa juonteissa. Äiti nosti uunista raskaan rautapadan, joka sisälsi ilta-aterian. ”Sen näkemäni tytön äiti haluaisi varmasti tietää tyttärensä joutumisesta vaaraan”, hän sanoi tunnustelevasti.

”Ei tytöllä ole äitiä.” Kathleen sekoitti pataa rytmik-käästi puukauhalla.

”Onko äiti kuollut?”

”On.”

”Vai niin... Kuka lapsiparasta sitten huolehtii?”

”Älä minulta sen väen kotioloista kysel”, Kathleen sanoi olkapäitään kohauttaen. ”Vähät minä niistä välitän, enkä halua tietää koko perheestä mitään.”

Grania rypisti otsaansa. Äidin asenne oli kokonaan toi-nen kuin yleensä. Kathleenin suuri ja äidillinen sydän sykki voimallisesti ja äänekkäästi kaikille vaikeuksiin joutuneille poloisille. Hän oli aina ensimmäisenä auttamassa perheen-

jäseniä tai ystäviä, joilla oli ongelmia ja jotka kaipasivat tukea. Erityisesti lapsia.

”Kuinka tytön äiti kuoli?”

Puukauha lakkasi kiertämästä padassa, ja seurasi äänetömyys. Lopulta Kathleen päästi pitkän huokauksen ja kääntyi tyttärensä puoleen. ”No, jos en kerro, saat varmaankin pian kuulla sen joltakulta muulta. Äiti riisti itse hengen itseltään. Semmoisen tempun teki.”

”Tekikö hän itsemurhan?”

”Niinhän minä juuri sanoin.”

”Kuinka kauan siitä on?”

”Heittäytyi alas kallionjyrkänteeltä neljä vuotta sitten. Ruumis löytyi kaksi päivää myöhemmin, kun se ajautui Inchydoneyn rantaan.”

Nyt oli Granian vuoro olla vaiti. Lopulta hän onnistui kysymään: ”Mistä kohden hän hyppäsi?”

”Puheista päätellen juuri sieltä, missä tapasit hänen tyttärensä. Arvelen että Aurora oli etsimässä äitiään.”

”Tiedätkö tytön nimen?”

”Totta kai. Eihän se mikään salaisuus ole. Lislen perhe omisti ennen vanhaan koko Dunworleyn ja tämänkin talon. Olivat aikoinaan tämän seudun herroja ja valtiaita. Myivät maat kuusikymmentäluvulla, mutta pitivät kalliolla seisovan talon.”

”Olen nähnyt sen nimen jossain. Lisle...”

”Täköläinen hautausmaa on täynnä suvun hautoja. Tytön äidinkin hauta on siellä.”

”Oletko nähnyt sen pikkutytön – Auran – kallioilla aikaisemminkin?”

”Sitä varten isä juuri vei tytön pois. Äidin kuoleman jälkeen se pikku ressurka vaelteli jyrkänteillä äitiään hუδellen. Mieli järkkyy surusta, niin minä ainakin luulen.”

Grania huomasi äitinsä ilmeen lientyneen hiukan. ”Lapsiparka”, hän henkäisi.

”Niin, sääliittävä näky se tosiaan oli, eikä tyttö ansainnut mokomaa, mutta siinä suvussa on vanhastaan huonoa verta. Usko kun sanon, ettei sen asioihin kannata sekaantua.”

”Mitähän varten he ovat tulleet takaisin?” Grania ihmetteli hiljaa melkein kuin itsekseen.

”Lislen perheen touhuista ei ota selvää. En tiedä enkä välitä. Tee nyt jotain hyödyllistä ja auta minua kattamaan pöytä.”

Grania meni yläkertaan makuuhuoneeseensa vähän yli kymmeneltä, niin kuin oli tehnyt joka ilta tulonsa jälkeen. Alakerrassa äiti puuhaili keittiössä ja kattoi aamiaispöytää valmiiksi sillä aikaa kun isä torkkui tuolissaan television ääressä ja Granian veli Shane oli kylän pubissa. Miehet hoitivat keskenään kahdensadan hehtaarin tilaa, jolla kasvatettiin enimmäkseen lypsykarjaa ja lampaita. Shanea sanottiin edelleen pojaksi, vaikka hän oli jo kaksikymmentäyhdeksänvuotias, eikä veljellä näyttänyt olevan aikomusta muuttaa oman kattonsa alle. Naisia tuli ja meni, mutta he astuivat harvoin vanhempien maatilan kynnyksen yli. Kathleen kohotteli kulmakarvojaan poikansa naimattomuudelle, mutta Grania tiesi, ettei äiti tulisi toimeen ilman Shanea.

Grania pujottautui lakanoiden väliin ja toivoi kuunnellessaan sateen ropinaa ikkunoihin, että Aurora Lisle -parka oli turvassa lämpimässä sängyssään. Hän käänteli kirjan sivuja, mutta huomasi haukottelevansa kykenemättä keskittymään. Ehkä raikas ilma teki uniseksi, sillä New Yorkissa hän meni harvoin nukkumaan ennen keskiyötä.

Grania ei muistanut lapsuudestaan montakaan iltaa, jolloin äiti ei olisi ollut kotona. Ja joutuessaan joskus viipymään poissa yön yli hoitamassa sairasta sukulaista äiti huolehti suorastaan sotilaallisen tarkasti siitä, ettei perhe joutunut kärsimään nälästä eikä pesemättömistä pyykeistä. Isä puolestaan ei ollut tainnut olla ainuttakaan yötä poissa sängystään koko kolmekymmentäneljä vuotta kestäneen avioliittonsa aikana. Hän nousi joka aamu puoli kuudelta painelemaan lypsylle ja palasi kotiin iltahämärissä. Aviopuolisot tiesivät aina täsmälleen, missä toinen oli. Heidän elämänsä oli yhtä, ja kaikki oli yhteistä: he olivat erottamattomia.

Ja lapset olivat se liima, joka liitti heidät yhteen.

Kun Grania ja Matt olivat kahdeksan vuotta sitten muuttaneet yhteen, he olivat pitäneet itsestään selvänä, että yhteisiä lapsia siunaantuisi jonakin päivänä. Nykyaikaisten parienvainojen tavoin he olivat sopivaa hetkeä odotellessaan keskittyneet omaan elämäänsä ja uraansa ja nauttineet molemmista täysin rinnoin niin kauan kuin se kävi päinsä.

Eräänä aamuna Grania oli herännyt ja vetänyt totuttuun tapaan juoksuhaalarit ja hupparin ylleen, hölkkännyt Hudsonjoen rantaa pitkin Battery Parkiin ja pysähtynyt Winter Gardeniin juomaan lattea ja syömään bagelin. Ja siellä se oli tapahtunut: kahvia juodessaan hän oli vilkkaissut viereisen pöydän luona seisovia lastenvaunuja. Vaunussa oli pikkuinen vastasyntynyt vauva sikiuudessa. Granian valtasi yhtäkkiä voimakas halu ottaa vauva vaunuista ja painaa sen pehmeä ja untuvainen pää suojelevasti rintaansa vasten. Lapsen äiti hymyili hänelle hermostuneesti, nousi ja vei vaunut pois turvaan huolestuttavan uteliaan tunteiden katseilta. Grania hölkkäsi takaisin kotiin hengästyneenä lapsen herättämistä voimakkaista tunteista.

SYDÄMEEN ASETTUVA SUKUPOLVIEN KUDELMA

Jylhät rantakalliot Irlannin West Corkissa ovat antaneet ja ottaneet paljon. Eräänä talvisena päivänä New Yorkin taakseen jättänyt kuvanveistäjä Grania Ryan kohtaa rannalla nuoren punatukkaisen tytön. Lapsi on läheisen Dunworley Housen yksinäinen, äitiään sureva Aurora Lisle. Kohtaaminen Auroran kanssa muuttaa synnyinseudulle palanneen Granian elämän lopullisesti.

Salaperäinen Aurora vetää Graniaa puoleensa magneetin lailla. Tyttö tuntuu olevan läsnä kaikkialla. Kun Auroran leski-isä pyytää Graniaa veistämään tyttärensä muotokuvan, kohtaa Grania yllättäen oman äitinsä vastustuksen. Ryanien ja Lislejen sukujen tarinat ovat kietoutuneet erottamattomasti ja kipeästi yhteen jo vuosisadan ajan. Aurora on kuin avain salaisuuksien lippaaseen.

Auroran salaisuus vie lukijan Lucinda Rileyille itselleen rakkaisiin maisemiin. Mystistä tunnelmaa kantavassa romaanissa sukusalaisuudet kuljettavat myös Edwardin ajan Lontooseen sekä nykyajan Manhattanille.

ISBN 978-952-376-360-9 • 84.2 • WWW.BAZARKUSTANNUS.FI

